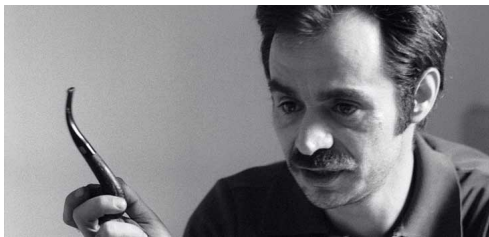


Ο θάνατος του Αλέκου Παναγούλη, τις πρώτες πρωινές ώρες της πρωτομαγιάς του '76, επίσημα χαρακτηρίστηκε ως τροχαίο δυστύχημα. Ωστόσο υπήρξαν θεωρίες περί εγκληματικής πράξης και πολιτικής δολοφονίας, προκειμένου στοιχεία που είχε στην κατοχή του ο εκλιπών, σχετικά με την εμπλοκή πολιτικών στο στρατιωτικό καθεστώς αλλά και για τα όργανα ασφαλείας της χούντας να μην δουν το φως της δημοσιότητας.



Ο Παναγούλης ήταν 37 ετών και από τα 28 έως τα 34 του βρισκόταν είτε στην παρανομία είτε φυλακισμένος. Η αντιστασιακή του δράση, η απόπειρα δολοφονίας του δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλου την 13η Αυγούστου του '68, η σύλληψή του, η αντοχή που επέδειξε στα βασανιστήρια που υπέστη ανακρινόμενος, η καταδίκη του σε θάνατο και η άρνησή του να αιτηθεί χάριτος, τον είχαν μετατρέψει σε σύμβολο.

Η ζωή του από ένα σημείο και μετά ήταν μυθιστορηματική, το ταξίδι του μοναχικό και το επίπεδο του θάρρους που επέδειξε μοναδικό. Ήταν ο ένας στους εκατό χιλιάδες που δεν μπορούσε κανένα βασανιστήριο κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, όσο βαρβαρικό και αν ήταν, να τον σπάσει. Αυτό τουλάχιστον κατέθεσε ο Δημ. Ιωαννίδης, διοικητής τότε της Ε.Σ.Α.

Κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι θα είχε συμβεί, αν δεν καθυστερούσε η έκρηξη εκείνο το πρωινό. Αν ο δικτάτορας κατέληγε νεκρός, τι εξελίξεις θα υπήρχαν. Αν θα κατέρρεε το καθεστώς, ή αν θα συνέχιζε ακόμα πιο βίαιο. Αν ο Παναγούλης θα διέφευγε ή αν τον εκτελούσαν επί τόπου.

